Ljusglimtar från Mongoliet

utkommer år 1950 varje månad i samma format och med samma program som hittills.

Tidningen rekvireras endast genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Priset är som hittills kr. 2. Skriv tydligt namn och adress å rekvisitionsblanketten.

Uppskjut ej med prenumerationen, utan prenumerera fortast möjligt.

Envar som samlar prenumeranter får vart 6:te exemplar gratis. Den som samlar 5 nya prenumeranter får dessutom som extra gåva den kände domprosten C. Skovgaard-Petersens bok »De sista tiderna och det sista målet» och den som samlar 10 nya prenumeranter det nyutkomna, förnämliga, rikt illustrerade verket »Oskar Bernadotte — prins och förkunnare», en bok som lämpar sig utmärkt som presentbok och är en prydnad för varje bibliotek.

Redaktionen tackar sin läsekrets för oegennyttigt och uthålligt stöd i det gångna. Nu bedja vi: giv oss ännu ett handtag. Under detta år kommer säkerligen tidningens läsekrets att få ta del av spännande brev därutifrån. Vi ha en tapper skara därute, som i tro på sin Gud beslutat att stanna kvar därute under röd regim, så länge det är någon utsikt att kunna fortsätta arbetet — de stanna, utan att rädas för det pågående inbördeskrigets oberäkneliga stormvindar. Gud välsigne våra modiga vittnen därute. Intet skulle glädja dem mer, än att missionsfolket härhemma mer allmänt än hittills sällade sig till mongolvännernas led och därvid slogo vakt om den tidning, som här söker väcka intresse för detta försummade missionsfält.

Stockholm i januari 1950.

Vördsamt
Redaktionen av Ljusglimtar från Mongoliet.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1949
88915

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 2	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Febr. 1950

»Vad Du nu begärt, skall jag ock göra»

Av N. P. Ollén.

Den dialog, som fördes mellan Gud och hans tjänare Moses, när denne kommit ned från Sinai berg med vittnesbördets två tavlor, är ett samtal, som har något särskilt att säga Mongolmissionen just nu. När Moses fann, att folket i avguderi dansat kring guldkalven, och när han förnam Guds vrede över det hårdnackade folket, bad han Herren om förbarmande över det och begärde, att Gud skulle på nytt ta sig an det och leda det. Det var då denna dialog fördes (se 2 Mos. 33):

— Skall jag då själv gå med och föra dig till ro?

— Ja, om du icke själv vill gå med, så låt oss alls icke draga upp härifrån! Ty varigenom skall man kunna veta, att jag och ditt folk ha funnit nåd för dina ögon, om icke därigenom att du går med oss?

— *Vad du nu har begärt, skall jag ock göra.*

Vi ha ett särskilt behov att ta fasta på detta löftesord inom Mongolmissionen just nu. Flera av våra missionärer här hemma

gå och bedja att klart få se Guds ledning, Guds väg. Om icke Gud visar vägen och går med dem i fråga om fortsatt missionsverksamhet därute, lönar det sig ej att alls bryta upp. Och den lilla tappra skaran därute, den spejar ännu efter ett av Gud klart utpekat arbetsfält. Och de kristna mongolerna därborta på vårt gamla fält i Chaharlandet, de sucka och vänta på gryningen av en ljusare dag.

Ja, i sanning, på alla tre fronterna speja vi efter Guds ledning. Den förutan är allt fåfängt.

Men då ljuder Guds svar: »*Vad du nu har begärt, skall jag ock göra.*» Jag skall inte bara visa vägen, utan jag skall själv gå med er.

Må vi ta till oss detta löftesord.

De av våra hemmavarande missionärer, som så länge stått redo att fara ut men som gång på gång hindrats att resa, de kunna lita på att Gud skall öppna en dörr för dem, visa dem den väg de skola gå. Och våra vänner därute skola åter få rika tillfällen till tjänande och alltfort bli till mycken välsignelse. Och de kristna mongolerna i öster skola genom Guds nåd bli bevarade, stärkta, uppmuntrade och skickliggjorda att tjäna bland sitt eget folk.

Ske alltså i vår Herres Jesu namn!

Erintjin Dortji ber för sitt folk

»I måsten ropa till Gud, att ej mörkrets makter segra»

Laan tau camp, annandag jul 1949.

Svenska Mongolmissionens styrelse och arbetare tillönskas mycken frid! På samma gång som vi, min hustru och jag, sända denna gemensamma fridshälsning till missionens alla bröder och systrar, ville vi låta eder veta, att vi, som genom Guds stora barmhärtighet också få tillhöra de heligas skara, genom den Högstes nåd och i kraft av mångas förböner nu i frid och hälsa befinna oss i Hongkong.

Erintjin Dortji med familj.

Sedan Guds ljus genom Svenska Mongolmissionen först började lysa i Mongoliet till den tid som nu är inne, ha mer än 50 år förflutit. Å mongolernas vägnar ville jag söka giva uttryck för den djupa tacksamhet vi känna för de tårar, som för vår skull under denna tid ha gjutits, den möda som har nedlagts, den kärlek, som har givits, och de liv som ha offrats för oss.

Vi mongoler hava av andra blivit förtryckta, trampade under fötterna, utplundrade och rövade. Dock ha några av oss nåtts av Guds glada budskap och blivit frälsta från helvetets fasor, vi ha av Guds ljus blivit ledda på den rätta vägen och fostrade av hans kärlek. Så har en Guds vingård blivit planterad i Mongoliet.

Gud har från ovan sett ned och givit akt på allt detta. Förutom det ha vi förmörkade mongoler sett det verk, som utförts. Det är en verklighet, som aldrig skall förgätas av oss mongoler! Vi ha väntat, att vingården skulle bära frukt, en frukt, som

skulle mogna till Guds ära, så att våra ledares möda ej skulle vara förgäves.

Men när på sistone främmande, gudsfientliga läror, som nu för tiden spridas till alla länder, kommo till Mongoliet, sökte dess förkunnare rycka till sig allt och bringa allt under sitt inflytande. Vad är detta för oss mongoler annat än ett lidande från själva helvetet, som drabbat oss! Så höres då ej längre ljudet av Guds glada budskap i Mongoliet. Hans kärlek uppenbaras ej ibland oss. De små barnen äro utan mjölk... Den vingård, där missionen så länge har arbetat, har nedtrampats och förstörts.

Men detta betyder ej, att de, som så länge ha tagit del i detta arbete, nu i förtvivlan skulle giva upp det. Nej, må var och en som älskat mongolerna och lidit för dem, alltjämt älska och lida! Vi som gråta, må vi ej upphöra att sörja och gråta!

Varför? Jo, därför att vi vet, att slutpunkten för oss människor är Guds utgångspunkt. Därför må vi bedja och vänta, att den allsmäktige, den sanne Guden skall gripa in och göra en utväg. Endast genom hans viljas kraft kan arbetet i vingården återigen tagas upp.

Må därför alla Guds arbetare på detta fält med hög röst ropa och bedja till Gud, ävenså anmoda alla andra kristna, som äro av samma sinne, att bedja och ropa till Gud om frälsning för mongolerna. Detta är den ansvarsbörda, som denna tid vilar på den svenska mongolmissionen. Det är icke denna missions uppsåt att låta mörkrets makter sänka sig ned över den vingård, där dess arbetare under mer än femtio år lagt ned möda och arbete. Ej heller är detta den Herres vilja, som för att frälsa världen utgav sin enfödde Son.

Därför är det nödvändigt denna tid, att modiga arbetare göra sig redo att gå till den vingård, som andra vilja lägga beslag på, gå ut för att rensa och vårda vinträden!

Så sänder jag nu en vädjan och bön å sex miljoner mongolers vägnar: Bedjen för Guds barmhärtighets skull, bedjen Gud, att hans glädjes budskap återigen måtte få ljuda i Mongoliet!

Erintjin Dortji. *Gessik Dåhto.*

»Förr än de ropa...»

»Förr än de ropa, skall jag svara, och medan de ännu tala, skall jag bönhöra.»

»Förr än de ropa...»

Det är med glädje vi kan konstatera, att detta gamla bibelord återigen gått i uppfyllelse för vår missions del.

Under sista tiden har missionärsbreven från både Lanchow och Hongkong framhållit, att nu måste vi på allvar ta itu med att bedja, att missionärerna som levat innestängda i Lanchow snart åter måtte få möjlighet att resa västerut och missionera bland mongoler. I det sista brevet från Hongkong — avsänt strax före årsskiftet — manas till förbön för samma sak. Men just vid samma tid kom telegram om att resetillstånd beviljats. Det var en snabb bönhörelse.

Resetillståndet var efterlängtat.

I ett brev daterat den 26 oktober skriver missionär Edvin Bohlin bl. a., att det för mongolmissionärer har sina avigsidor att bo i Lanchow. »Det är inte roligt att sitta här i Lanchow», skriver han. »För första gången sen vi kom ut har jag fått känna, vad väl de flesta missionärer någon gång få erfara, nämligen hur oduglig och onyttig man är. Alltsedan vi kom ut, har vi förut haft fullt upp med sjukvårdsarbete, men nu har vi ingen klinik, utan i vinter har vi bara språkstudier, och det är ej så enbart roligt. Det är bra mycket rikare att ha ett praktiskt arbete vid sidan och känna, att man gör någon nytta.»

»Det är svårt — fortsätter samme missionär — att yttra sig om hur framtiden skall gestalta sig för oss, men vi räknar med att till våren komma upp till Chinghai. Då vi ha medicinskt arbete, kanske det kommer att lyckas. *Kära Ni, var med och redan nu förbered det i bön!* Kina Inland Missionen har några missionärer här i Lanchow, som var här tillfälligt, när regimförändringen kom, men de har ej ännu fått tillåtelse att vända tillbaka, trots att de försökt upprepade gånger.»

Så långt detta brev. I ett annat brev av den 9 oktober — redan publicerat i vår tidning — skrev Anna Lisa Thorsell bl. a.:

»Ett under skedde, när Gud den här tiden förra året gav oss möjlighet att fara upp till Må Mingan och dess mongoler — allt som svar på bön. Det undret behövde upprepas igen här också. Vi längtar till mongolerna. Var med oss och bed redan nu om detta!»

I sitt sista brev från Hongkong — daterat annandag jul — manar också Gerda Ollén till bön om samma sak:

»Nu har — så berättar kamraterna i Lanchow i brev till mig — engelska missionärer, som tillfälligt befunnit sig i Lanchow vid regimförändringen och förvägrats resa tillbaka till sina stationer, äntligen fått denna tillåtelse. De har fått sina pass av de nya myndigheterna och farit. Det är ju glädjande. Elsa Bengtsson längtar (det gör ju de andra också, men hon kan ju språket) särskilt mycket efter att kunna få komma till mongoler och börja arbeta. Måtte missionens vänner i hela vårt land taga det som ett stort böneämne, att en dörr måtte öppnas för oss till arbete bland mongolerna! Vår Gud kan göra under — på det att hans namn må bliva förhärligat.»

I ett annat nyligen hitkommet brev — daterat 9 december — skriver samma missionär från Hongkong, att det lyckats missionär Marthinson att av de nya maktägarna få tillåtelse att resa till staden Sian sydost om Lanchow och där hämta en last biblar, som lagrats där före belägringen. Hon skriver: »Kanske också de våra då kan få pass att fara till Chinghai, vad det lider. Ja Gud ska nog göra något särskilt för mongolerna — det tror jag — de har ju ännu hört så litet.»

I ett annat brev, daterat 14 dec., återkommer Gerda Ollén på nytt till sin gamla maning om förbön för de våra i Lanchow:

»Någon har skrivit hemifrån och sagt, att våra sändebud i Lanchow kanske kunde frestas att förlora modet däruppe under väntans tid. Ja, det skulle inte vara så underligt, om det inte vore så, att Gud hör våra hjärtans rop och böner och ger nytt mod, åter och åter, när vi börjar svikta. Det borde åter och åter sättas in i Ljusglimtar en vädjan om förbön för vår mission och för missionärerna, att Gud må göra ett under och göra det möjligt för oss att arbeta bland mongoler *även nu under den nya regimen*. På sina håll följer ju de nya styresmännen i Kina den principen att proklamera, att missionärerna inte skall tillåtas resa för att »göra propaganda». Men »bön förändrar förhållanden även denna tid.»

Som synes: man har bett till Gud och vädjat om förbön för att få en möjlighet för våra missionärer att komma ut ur instängdheten i Lanchow.

Det gör ett egendomligt intryck att läsa dessa in i det sista fortsatta vädjanden om bön, sedan man redan fått i sin hand bekräftelsen på bönesvar.

Den kom i form av ett telegram till vår expedition från Lanchow, avsänt vid årsskiftet. Det var av följande lydelse:

»*Travelling permission for missionaries granted. Planning Chinghaitrip januari. All well. Greetings to missions and relatives. Missonaries.*» (Resetillstånd lämnat. Vi planera Chinghaifärd i januari. Allt väl. Hälsningar till missionen och anförvanterna. — Missionärerna.)

Det är möjligt, att det förhåller sig så, som Edvin Bohlin antyder, att vår missions gamla strävan att hjälpa sjuka genom god behandling och lämpliga mediciner bidragit till myndigheternas beslut. I varje fall: här är åter ett vittnesbörd om att bön och bönhörelse följas åt. Ibland kommer — som synes — maningen till förbön för ett visst ändamål samtidigt med bönesvaret.

Det nämnda telegrammet kom i god tid före det traditionella julsamkvämet i Stockholm, då missionsvännerna med tacksamhet till Gud tog emot den glada underrättelsen om bönesvar på bönerop.

Kära vänner på blixtvisit

Långväga ifrån

Det var bara en vanlig missionsfest — vårt traditionella mongolsamkväm här i Stockholm den 7 januari — men det var ändå en sådan glädje att vara med.

Ty de som talade och för övrigt själva stämningen vid vår fest kom deltagarna att känna, som om de fick besök, kära, långväga besök av goda, aldrig förgätna, nära vänner. Vänner utifrån fältet, både det gamla i östra Mongoliet, och de nya nejderna långt borta i väster.

En av dem som passerade revy var gamla Nandji, den vänliga, trosfrimodiga gamla Nandji. Lever hon än? Ingen visste det. Men vi bad för henne, och vi såg för vår inre blick hennes skrynkliga ansikte med de glada, vänliga ögonen. Sen fick vi andra kära besök. Missionär Frideborg Svensson förde fram inom vår synkrets en skara mongoliska barn, som firade jul med tindrande, glittrande ögon och sjöng vackra kristna julsånger långt ute i ett mörkt hednaland. »Gud signe er, kära barn», så bad vi alla, »Gud signe er, och hjälpe han er alla i denna hemska, mörka och frestelsefyllda värld!» Så bad vi och frågade föga efter, att dessa barn såg fattiga och smutsiga ut och hade tra-

Gamla Nandji.

siga kläder. Och så manades fram nya gestalter, en Sharr, en Borr och andra, som före den stora ofredens tid utsågs av de små församlingarna där borta att vara herdar för hjorden. Och man bad: »Gud, öppna en utväg, att vi åter må få se, hur de har det!» I sitt silvervita huvud tycks vår missionsföreståndare alltjämt välva djärva planer, ungdomligt hoppfulla. »Varför är det», frågade han, »så omöjligt att tänka sig, att vi ska kunna besöka våra kristna på det gamla fältet på nytt? Det drives ju», påpekade han, »alltjämt mission både i Peking och Tientsin och på många andra platser österut.» Och som ett eko av dessa ljusa framtidsförhoppningar har i dagarna kommit ett brev från U.S.A., skrivet av mongolveteranen hertig Larsson. Nittioåringens brev är fullt av frisk erövringslust. »Om de röda är grymma», säger han, »så visar ju det, att de ännu mer än andra är i behov av omvändelse och frälsning, och det kan endast ske genom ödmjukhet och Kristi kärlek hos de vittnen vi sänder

ut.» Den gamle, in i ålderns höst varme mongolvännen besvär de kristna i Sverige att ej ge upp kampen för Mongoliets kristnande.

Det var emellertid också andra, som kom och hälsade på vid vårt Hushållsskolemöte. Där kom vi strax i innerlig kontakt med våra sändebud i Lanchow, denna »tappra skara», som en styrelsemedlem benämnde dem. Hur vi gladdes med dem, när det blev bekant, att de fått resetillstånd till mongoltrakter väster om Lanchow! Missionsföreståndaren måste ta fram sin bibel och läsa ett gammaltestamentligt fröjdeord, nämligen Jesajas ord: »Natt skall icke förbliva, där nu ångest råder.» Det som nu skett därute, detta att tvånget att sitta instängd i en kinesstad utan mongolkontakt upphört, det tedde sig som en sådan ljusning för vår missions ledare, att de i detta såg ett förebud till bättre tider därute. Och vi alla gladdes med dem, och vi såg framför oss vår i sig själv så svaga, genom Guds nåd dock hoppfulla lilla skara av Kristi vittnen. Vi delade deras förhoppningar, och vi bad för dem, bad om kraft och visdom och nåd och tro för deras räkning, bad, att de skulle få ett arbetsfält och få se frukt av sitt arbete.

Ja, det var ett mongolsamkväm rikt på innerlighet och värme. Och när man såg ut över den stora skaran av kända missionsvänner — icke så få har ju stått med i årtionden i offer och bön för denna mission — så gladdes man också över att Svenska Mongolmissionen har en så trogen och trofast hemmatrupp. Vad säger jag? En? Nej, utöver hela landet finns än här, än där grupper av trofasta mongolvänner, lik denna, grupper, som glädes med och sörjer med våra sändebud där ute, sådana som inte tröttnar.

Ett vanligt litet enkelt missionssamkväm. Och ändå såg man här något av missionens härlighet lysa fram. Det kom till synes redan i vår ordförandes, red. Lundahls hälsningstal, då han tryggt och med ett långt livs samlade erfarenhet bakom sig pekade på det fasta Guds-ordet såsom den stjärna, som lyser oss hem, det kom fram i de trosfriska sångerna av en damkör från Betlehemskyrkan i Stockholm, det kom också fram i alla andra vittnesbörd, som tillsammans gav detta möte dess innerlighet, dess ljusa, vackra, varma prägel. Vi kände alla: det är en nåd att få vara med.

V-s.

Efter ett foto från Durbet-fältet 1948.

Joel Eriksson åter i farten

Efter lyckligt genomkämpad sjukdom

Missionär Joel Eriksson var jämte sin maka närvarande vid Mongolmissionens traditionella julsamkväm den 7 jan. i Stockholm. Ingen kunde misstaga sig på hjärtligheten i den hälsning missionens ordförande gav den från sin långa och svåra sjukdomstid återkomne missionären, och alla gav vår ordförande rätt, när han sade sig betrakta Joel Eriksson som ett levande bevis på bönens och förbönens välsignelse.

När Joel Eriksson så själv tog till orda, påminde han om att detta var första gången efter hemkomsten i slutet av år 1948 från undersökningsfärden i Kina och Mongoliet, som han nu stod inför en skara mongolvänner. »Ingen må undra på — yttrade han — att denna dag därför är en glädjedag för mig. Det var också en glädjedag, då jag förra sommaren för första gången på lång tid förmådde knäppa mina av ledgångsreumatism värkbrutna händer till bön, och när jag längre fram kunde böja mina förut så sjuka knän i bön, var också detta ett Guds under.» Och så tackade han åter för trogna förböner under nödens tider.

Missionär Eriksson hade därefter ännu en överraskning att bjuda på, nämligen fina, kolorerade ljusbilder, tagna från våra missionärers tältmission i Durbet-trakten utanför Paotow sommaren 1948. Det var folklivsbilder, naturbilder, läkarmissionsbilder och bilder från våra missionärers vardagsliv och mötesliv, allt trevligt arrangerat. Upplivad av det kära ämnet hade han lätt att ge en orienterande inblick i missionärslivet därute samtidigt med att bilderna passerade revy. Det var en alltigenom lyckad förevisning.

De som åsåg den kände sig tacksamma för att den avhållne missionären snart åter torde bli i stånd att ägna tid och kraft åt den mission, som blivit honom kär — låt vara, att han ännu en tid framåt endast i begränsad omfattning kan återta sin föredragsverksamhet.

Paul Eriksson: »den nya regimen har en del goda uppslag»

Inga skäl att ge upp på förhand

I ett den 5 dec. daterat brev till föräldrahemmet i Uppsala pekar missionär Paul Eriksson på det hoppfulla i att en del engelska missionärer efter av myndigheterna meddelat tillstånd äntligen fått resa upp till sina respektive stationer väster om Lanchow. Det heter:

»Nu är här i staden bara Kina Inland Missionens ordinarie missionärer jämte två familjer, vilkas stationer är ockuperade. Vi mongolmissionärer väntar på att också få fara upp, och jag tar det ovannämnda tillståndet som ett löfte från Gud, att vi också ska få resetillstånd. För Gud är ingenting omöjligt. Inte vet jag varför, men jag har på känn, att den kommande tiden inte blir som förr. Vi kanske inte får bedriva ordnat arbete som förr i världen i de östra provinserna, kanske får vi utstå svårigheter och förföljelser, men jag vill vara trogen på min post här, vad som än sker.»

I ett tidigare brev, daterat den 25 okt., skriver samme missionär från Lanchow:

»Nu är det fria handelsförbindelser mellan Yttre Mongoliska Republiken och Kina. Isoleringen har i så måtto upphävts. Det vi sett fram emot synes börja bli verklighet, och då får vi inte sluta upp med verket bland mongolerna. Må vi vara redo med arbetare, då landet öppnas! Jag vet inte, hur länge vi får arbeta, men Konungens ärende hastar. Allt ligger i hans hand, och han vet allt som måste och skall ske. Dock, Satan samlar också sina härar, och det är vemodigt att se, hur folket, ja, folken utan att gripas av de ringaste misstankar fösas in i hans fålla.

Den nya regeringen ska nästa år börja bygga järnväg Paotow-Lanchow och Sian-Lanchow. Öst och väst förenas, och så kan vi lätt härifrån komma till de östra provinserna, även till Chahar. Vidare ska den nya regimen arbeta på en förenkling av de svåra och invecklade kinesiska skrivtecknen och undersöka, om de kan släppa dem helt och i stället använda de romerska bokstäverna. Detta sista vore gott för alla som ska lära kinesiska.

Får Kina en tid av fred och inre lugn och ekonomisk återuppbyggnad, så kommer nog landet att gå framåt, då de nya styresmännen inte hindras av alla de konservativa band, som bundit den äldre regimen. Bed missionsvännerna att inte ge upp hoppet, utan bedja, bida och arbeta. China Inland Mission är i ivrig verksamhet, även om denna är något beskuren. Men de har ej sänt några missionärer hem och ej gett upp ännu! Ett exempel att följa. Jag hoppas, att våra nya missionärer kommer ut snart. Låt oss med förenade krafter bedja för det stora landet i öster, att det nya, som är under utveckling, må lända till Guds namns förhärligande!

Att Ljusglimtar har vänner ute i landet, får vår expedition nu dagligen bevis på. En hel del av våra prenumerantsamlare ha sänt in listor på nya prenumeranter. Vi tacka för deras intresse och arbetsvilja. Men vi vänta nya och än större insatser för att få upp upplagan och därmed öka antalet av dem som samman med oss vill kämpa vidare för det misshandlade och lidande mongolfolkets frälsning. Fortsätt alltså att värva prenumeranter. Alla som prenumerera få tidningen från årets början.

Ensam bland de röda

Isolerad missionär full av förtröstan

Ett litet gripande brev har nyligen nått en svensk missionsvän från Paotow, där missionär Dagny-Edla Bergling — gammal god vän till våra mongolmissionärer — hållit sig kvar ensam i denna stora kinesstad, som redan för halvtannat år sedan intogs av den nya regimens trupper. Som okänd främling blev fröken Bergling först utsatt för pressande förhör av de militära myndigheterna, och hon kände det ett tag — föreföll det — alltför nervpåfrestande och oroligt bland de röda, för att hon skulle våga stanna. Men när det riktigt gällde, kunde hon dock inte ge sig av. De kristna behövde henne, de som längtade efter frid behövde henne. Sen dess har dagarna gått, många dagar, och var dag kom med ny nåd. Redan för åtskilliga månader sedan skrev hon till våra mongolmissionärer, vilka hon lärt känna under den tid de uppehöll sig i Paotow, att det varit väckelse på en av hennes utstationer och att 27 nykristna döpts.

I det sista brevet — daterat den 13 nov. 1949 — berättar hon om den översvallande glädje hon erfor, när helt plötsligt en brevbärare nyligen kom med ett helt års försenad post, »ett helt lass med brev och tidningar». Även mycket gamla brev och tidningar studerades med iver — »det var underbart, underbart». På ett helt år hade hon knappt sett en enda svensk tidning.

Hon berättar, att våra mongolmissionärer nu skrivit och talat om, att det tidvis varit 60 missionärer samlade i Lanchow —

»det känns för mig gruvligt tomt att inte ha någon att gå till och tala med», skriver denna isolerade Herrens tjänarinna, som dock tillägger, att »alla våra kristna här är så rara mot mig, så att jag känner mig så nöjd och glad». Som hjälp i ensamheten har Herren givit henne mycken uppmuntran i arbetet. Hon har nu senast ombetts att leda regelbunden mötesverksamhet bland opiepatienterna på stadens stora sjukhus, och de kinesiska läkarna där intresserar sig för och uppskattar hennes möten. I regel möter hon sympati, och folk förtror sig åt henne, ber om hjälp i sina bekymmer. Det förra misstroendet har försvunnit. »Visst är det sådant som tynger mig, och det är många böneämnen, men Herren uppehåller och ger kraft dag för dag, och det är så många saker jag har att tacka för, mest för att de är så snälla och rara mot mig, alla våra kristna här. Det är bara nåd från Gud. Jag känner mig så ovärdig att få vara här och verka.»

Att ständigt vara ute i arbete för andra, och ge ut sig och bära andras nöd och bördor, det är denna ensamma missionärs liv. Säkert har hon inte tid att oroa sig för sin egen framtid. Det är svårt nog att få dagarna att räcka till för alla de skiftande arbetsuppgifterna — att rätt kunna fylla dem synes vara hennes enda åstundan, där hon lever som ensam europé i en av de röda regerad kinesisk stad.

Ett gott föredöme. En svag kvinna och ändå en hjältinna, därför att hon glömt att tänka på de risker, som omger henne — glömt det för tjänandets skull.

Våra vänner missionärerna Horace och Margaret Williams

Vi ha ofta sett mr och mrs Williams namn i Ljusglimtar och inte minst på senare tid ha våra missionärer uttalat sin varma tacksamhet för alla tjänster de särskilt i svåra situationer fått mottaga av dessa amerikanska vänner.

Williams arbetade under många år i den amerikanska metodistmissionen i Kalgan, och under den tiden var deras hem en kär tillflyktsort för oss mongoler, då vi kom ned till Kalgan. Deras gästfria hem stod alltid öppet för oss som en oas i den dammiga lerhåla som Kalgan är. En stilla atmosfär av frid och

Missionärerna Williams

värme mötte en alltid i det hemmet, och det uppskattade man särskilt då man kom hem på kvällen efter en tröttande och nervslitande dag i kinesaffärerna för att klara av de många uppköpen för alla däruppe eller i alla de olika ämbetsverk där vi fingo tigga och be om alla de pass och visa som både vi och bilen måste ha för att få komma ut från Kalgan igen. Och var det söndag så var det inspirerande att få gå till deras kyrka och se skarorna som samlades kring ordet och lyssna till den mäktiga sången även om vi som mongoler inte begrep mycket av predikan. Många av våra vänner minns nog också skildringen av den välsignelserika konferens som hölls i Kalgan just före sista kriget under mr Williams ledning. Nu är Kalganförsamlingen självständig och vännerna Williams kände Guds kallelse att dra västerut till de trakter som ännu ej nåtts av evangelium, nu i samband med C. T. Studds mission, »World Evangelisation Crusade». Församlingen i Kalgan skänkte dem då sin gamla ford-buss, och så följdes vi alla åt till Paotow i maj 1948, vi med Söderbom och Hill på deras nödhjälpsbilar. Från Paotow körde Williams på två resor upp oss och vår packning till Goon Miao och vårt sommararbete där. Men kallelsen drev dem att fortsätta västerut samma sommar ända till Tihua, Östturkestans huvudstad. Vart

de kommit ha de förkunnat evangelium och styrkt de kristna församlingarna. Nu tillbringa de också vintern i Lanchow och hjälper de våra i studiet av kinesiskan. Vi tacka Gud för vad våra vänner Williams fått vara för oss mongolmissionärer och bedja att Gud må göra dem till rik välsignelse vart han än leder dem.

Joel Eriksson.

Våra syföreningar i Stockholm komma att anordna sin sedvanliga vårförsäljning i maj. Vi ville redan nu meddela detta, så att de vänner, som önska sända in gåvor till densamma, skall hinna förbereda dessa i god tid.

På samma gång ville vi hjärtligt inbjuda våra vänner i Stockholm med omnejd att komma och vara med oss i någon av våra syföreningar. Vi samlas var fjortonde dag dels till förmiddagssyförening varannan måndag kl. 12.30 dels till kvällssyförening varannan tisdag kl. 19.30.

Vi tro, att dessa stunder kring missionen, då vi få bedja och arbeta för våra missionärer, kan få bli till oanad välsignelse och hjälp för dem och för vårt arbete i Mongoliet.

Därför hjärtligt välkommen till någon av dessa syföreningar!

Anmälan tas tacksamt emot av fru Signe Havermark.

Så ville medlemmarna i Stockholms syföreningar sända en hjärtlig hälsning till de vänner, som runt om i vårt land enskilt eller i grupper äro med i detta arbete.

»Och låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är; ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, få inbärga vår skörd.» Gal. 6:9.

Meddelanden

Brev till missionärerna i Lanchow kan nu sändas direkt och går fram under adress: Swedish Mongol Mission, c/o China Bible House, *Lanchow* Kansu, North west China.

Till Gerda Ollén är adressen som hittills: c/o General Post Office, Laan tau camp, Hongkong.

Missionär Folke och Margith Perssons adr. är: c/o Malcolm Johnson R. R I Walworth Wisc. U. S. A.

Skriv till våra missionärer. De ha under lång tid haft mycket få brev från Sverige.

Det förefaller nu, som om postgången förbättrats även så till vida, som breven även från Nordkina går fortare fram. Ett brev, som skickades från Lanchow den 5 dec., kom sålunda fram till adressaten i Uppsala den 10 jan. All post bör givetvis skickas med flyg.

*

Våra missionärer i Lanchow hyser varm önskan att våra missionärskandidater — Eric Almefors, Birger Dahlström och Sigrid Jonsson — så snart det kan låta sig göra, komma ut för att hjälpa till i arbetet, en önskan, som givetvis delas av vederbörande själva. Nu har missionärerna i Lanchow sänt hem en förfrågan, huruvida icke dessa tre kunde så fort som möjligt få fara ut till Hongkong för att där bedriva språkstudier i mongoliska för Erintjin Dortji, som ju är en utmärkt språklärare och som torde ganska snart bli ledig från revideringsarbetet, när detta om någon tid är slutfört. Uppslaget kan i varje fall förtjäna att tas under noggrann omprövning.

*

Gerda Ollén skriver till expeditionen om sitt översättningsarbete bl. a.:

»Denna revidering är ansträngande. Vi har nu hunnit igenom ungefär hälften. Denna gång känner jag mig trött på att ändra och rätta — jag har ju hållit på så länge med det — vi har ändrat fram och tillbaka. De som inte har hållit på med det förut ändrar ju med frejdigt mod. Men ändå är det ett hopp, som lyser för mig och ger mig mod att hålla på — det är tanken att det nu i alla fall på många ställen blir lite bättre och klarare för mongolerna i den nytestamentliga texten än förut. På Matas förslag tar vi nu bort en hel massa 'du, de, den, det' jämte en hel del andra småord, och det hela blir mer lättflytande. Erintjin är snäll och villig att göra alla ändringar, som han tror kan göra det något bättre. När vi en gång kommer till tryckningen — jag hoppas innerligt, att Bibelsällskapet verkligen tänker trycka det — då tror jag, att Gunzel skulle vara mycket lämplig att hjälpa till med korrekturläsning o. s. v. Den tryckningen kunde ske i Hongkong, så kunde Erintjin och kanske Mata också hjälpa till.»

Gerda Ollén fortsätter:

»Jag har för en envis hösnuva, som gör det svårt för mig att sova, besökt en specialist här i Hongkong. Jag äter nu piller

och hoppas det ska bli bättre. Den läkare jag var till rådde mig att fara hem, så fort det blev möjligt för mig. Han förstod väl, att jag var trött, och det är jag ju också.»

*

Från vår missionär Elsa Bengtsson har kommit ett brev till missionsexpeditionen, daterat Lanchow 16 okt. Några utdrag publiceras här:

»Det är varmare här än under samma tid i Mongoliet, men luften är inte lika oförfalskat ren och frisk. Här såg jag idag i en stor handelsträdgård mycket vackra blomster, som är billiga till på köpet. Mongoliets ögonfröjd är inte så påfallande, men den vissnar heller aldrig. Åh, vad de är vackra, Mongoliets kuperade stäpper! — Jag har under den påfrestande sommaren här i Lanchow pinats av tanken, att vi för tidigt lämnade Må Mingan med dess mongoler, men vi bad då mycket om ledning, och vi får väl tro, att Herren ledde oss rätt för något sitt syftemål.

Vår lärare Gendun är föremål för våra förböner. Han har nu länge hört evangelium förkunnas. Han har hört och hört i två års tid. Han säger, att han vill vara en kristen, men han har icke bett att få bli döpt. Han beder aldrig högt till Gud på våra små mongolstunder, och vi har en känsla av att han ännu inte upplevt Kristus. Han är väldigt plikttrogen och trofast, men han är nog lättledd och har över huvud taget svårt att säga nej, när han borde göra de. Vi beder oavlåtligen, att Gud ska få makt med honom, så att han blir en frimodig bekännare.

Vi har tänkt på att få göra en resa upp till Arne Nordmarks — pingstmissionärens — nu tomma station i höst. Få se, hur Gud leder! Nordmark har lovat oss att få fortsätta hans arbete, tills han kommer tillbaka.

*

I ett brev till K.M.A:s tidning »När och Fjärran» skriver en kinamissionär, fröken Astrid Löfgren, som jämte några vänner nyligen besökt Gerda Ollén på hennes bergsö, bl. a. följande:

»Gerda såg inte stark ut, men man förnam ändå, hur hon var buren av Guds starka hand och att hon ägde sin sega uthållighet. — Under vägen upp njöt jag av den mäktiga stillheten bland de ödsliga bergen. En av dem som jämte mig vandrade fram på de branta stigarna upp mot höjden, påstod, när vi äntligen kom fram, att Gerda Ollén och hennes kamrater 'bodde på toppen av världen'. Vi var förstås och hälsade på i Gerdas lilla stuga, där hon var ensam och dock ej ensam. Jag tyckte det var som en liten helgedom, en plats, där bönealtaret städse är rest.»

Influtna missionsgåvor

December månad		*Januari—december månader*	
1948	*1949*	*1948*	*1949*
32.638: 93	33.456: 88	146.346: 40[1]	151.034: 17[2]

[1] Därav testamentsmedel 14.834: 29
[2] » » 6.936: 16

Redovisning

DECEMBER.

Forts. fr. föreg. nr.

3191 E. H. Råå 8:—; 3192 A. H. Rögle 30:—; 3193 A. O. d:o 3:—; 3194 V. L. Skellefteå 13:—; 3195 Boeryds miss förs gm P. A. 25:—; 3196 H. L. Stenkullen 3:—; 3197 H. P. Visstofta 5:—; 3198 E. O. Svärdsjö 10:—; 3199 A. F. Södertälje 68:—; 3200 E. A. Sthlm 5:—; 3201 G. O. d:o 25:—; 3202 L. S. d:o 10:—; 3203 H. G. d:o 5:—; 3204 I. I. Torhamn 5:—; 3205 Tranås 18:—; 3206 Syf Enighet gm S. B. Tranås 200:—; 3207 E. B. Tärnsjö 3:—; 3208 A. S. Umeå 8:—; 3209 B. F. Ursviken 10:—; 3210 H. J. Åby 8:—; 3211 J. L. Örebro 10:—; 3212 Vänner t mong miss i st f bl v fru Riken Lindbergs bår 40:—; 3213 H. K. Ktrhlm 3:—; 3214 H. O. Sthlm 20:—; 3215 S. A. Alsterbro 8:—; 3216 V. W. Askersund 8:—; 3217 I. A. Asmundtorp 16:50; 3218 S. B. Aspås 10:—; 3219 A. J. Bankeryd 5:—; 3220 Hedvigsborgs ssk gm H. B. 24:61; 3221 J. S. Dannike 8:—; 3222 T. B. Ed 20:—; 3223 E. A. Fritsla 13:—; 3224 S. L. Grimås 10:—; 3225 E. F. Gbg 20:—; 3226 H. J. Hjulsjö 5:—; 3227 M. R. Hohög t G. O:s und 8:—; 3228 M. G. Hbg 10:—; 3229 K. P. Hbg 5:—; 3230 P. I. Ingelstråde 10:—; 3231 C. M. Jkpg 98:—; 3232 M. S. d:o; 8:—; 3233 A. P. d:o 50:—; 3234 A. E. Kalix 8:—; 3235 S. W. Kalmar 8:—; 3236 E. N. Klippan 15:—; 3237 Arbetsför f lappska o hednamiss Krstd gm C. S. 25:—; 3238 V. N. Kåge 5:—; 3239 C. G. Lindesberg 25:—; 3240 E. P. Malmbäck 1:—; 3241 J. L. Malmkpg 5:—; 3242 V. A. Mariefred 20:—; 3243 S. L. Norrkpg 10:—; 3244 E. T. Norrt-e 8:—; 3245 S. A. Nybro 8:—; 3246 H J. Rockneby 3:—; 3247 A. O. Ronneby 8:—; 3248 S. T. Sthlm 10:—; 3249 E. A. d:o 18:50; 3250 E. H. d:o 5:—; 3251 J. W. Siml-dalen 10:—; 3252 H. S. Skellefteå 3:—; 3253 H. S. Smål Gälleryd 3:—; 3254 K. H. Tågarp 50:—; 3255 E. W. Tärnaby 3:—; 3256 H. M. Upsl 15:—; 3257 T. S. Vitsand 5:—; 3258 I. H. Växjö 8:—; 3259 J. H. Ystad 20:—; 3260 M. S. Änglhlm 8:—; 3261 K. V.-A. Sthlm 100:—; 3262 K. T. Tunäsdalen 3:—; 3263 J. A. T. Arild, 25:—; 3264 I. K. Djurhamn 8:—; 3265 S. L. K. E:s Studiec. 20:—, Julgåva B. B. 675:—, gn. M. N. Bredaryd; 3266 A. & L. Ö. Bromölla 3:—; 3267 J. M. Barrbacken 5:—; 3268 A. E. S. Backe, 4:—; 3269 M. F. Gbg. 10:—; 3270 V. A. Gbg 3:—; 3271 O. S. Grimsmåla 5:—; 3272 R.